

A liberalizmus rituális öngyilkossága

2023 június 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A hazai ellenzék a lehet? legkártékonyabb álláspontot képviseli a migráció kérdésében

A második világháború után az európai országok politikai arénájában a belső mozgásokat nagy vonalakban három nagy ideológiai család pártjainak vetélkedése határozta meg. A legkisebb szavazóerőt a liberálisok képviselték, viszont nekik volt a legnagyobb mozgásterük, hiszen gazdasági alapon, a piacpártiság mentén kapcsolódhattak a konzervatívokhoz, eszmei-ideológiai alapon, a hagyományellenes, kozmopolita, urbánus világkép jegyében pedig a szociáldemokratákhoz és a szocialistákhoz.

Politikai erejük csökkenését az adta, hogy mindaz, amit eszmei pillérzetükben sokak számára vonzó és mobilizáló volt – például korlátozott államhatalom, emberi és polgári szabadságjogok, állam és egyház szétválasztása – beépült a kontinens demokratikus térfelén az egyes államok alkotmányaiba, érvényesülésüket a legtöbb országban külön erre létrehozott testület, az alkotmánybíróság felügyelte.

Az érdemi mondanivaló nélkül maradt liberalizmus képviselői a devianciakultusz irányába mozdultak el fokozatosan: drogliberalizáció, abortuszpártiság, halálbüntetés-ellenesség, a bűnözők „empatikus” mentetegetése és idővel visszaengedése a társadalomba, a homoszexuálisok jogainak szélesítése. S ami még rosszabb: utóbbi devianciának felemelése a normalitás rangjára s e nyilvánvalóan hamis tézis fokozatos kötelezővé tétele.

Mára oda jutottunk, hogy a magukat liberálisnak mondók saját eszmeiségüket tapossák lábbal. Ami, ha a módszertant nézzük, nem meglepő. A liberalizmusban mindig volt egy látens erőszakosság. Az egyetemesnek vélt „igazság” mindenkire ráoktrojálása éppen úgy jellemző rájuk, mint a kommunistákra. Már a francia forradalom szellemi előkészítője,

Jean-Jacques Rousseau is megírta, hogy aki nem hajlandó követni az „általános akaratot”, azt majd „kényszerítik, hogy szabad legyen”.

Az a kiindulópont, hogy ideológiájuk univerzális, a világ minden pontján érvényes, magában hordozza azt a lehetőséget, hogy tanaikat olyan társadalmakra is rákényszerítik, amelyek kulturálisan más politikai berendezkedésre predesztináltak. (Mielőtt e törekvést ismernénk fel az Egyesült Államok közel-keleti „demokráciaexportjának”, az „arab tavasz” a mintázatában, jelzem, hogy a katasztrofális következményekkel járó hatalmi manőver mögött inkább sejthetünk cinikus számítást, a migránsválság tudatos előkészítését, mint szinte jobbító, „népboldogító” szándékot. A demokrácia intézményesítési kísérlete nem ok volt, hanem ürügy.)

Ma azt láthatjuk tőlünk nyugatra, de hála a megbízók ideológiai instrukcióit szolgálóan követő dollárbaloldalnak, lassan itthon is, hogy a magukat liberálisnak mondók a legnagyobb ellenségei annak az eszmeiségnek, amelyet elődeik képviseltek évszázadokon keresztül.

A woke-idióták tobzódása az emberiség legsötétebb korszakait idézi. A „cancel culture” mitől lenne jobb a náci könyvégetésnél vagy a rendszerre veszélyesnek ítélt emberek kommunista betiltásánál? A „safe space” a szabad gondolkodás tagadásának intézményesítése. A szólás- és véleményszabadság naponta sérül ezeregy esetben. Abortuszklinika mellett csendben imádkozó papot tartóztatnak le, tanárokat hurcolnak meg csak azért, mert nem úgy „azonosítják be” megszólításkor egyik-másik diákjukat, mint ahogy az illető ezt elvárja. A feministák és a transzvesztiták csörtéje már egyenesen tragikomikus, hiszen mindkét „szellemi” irányzat a liberalizmus gyermeke.

Hiba lenne viszont a klasszikus liberalizmust nemzeti keresztény szemszögből rehabilitálni, csak azért, mert volt érdemi mondanivalója, volt pozitív tanmagja, mert gondolatosságában hordozott olyan mozzanatokot is, amelyek sajátjai a kereszténydemokráciának is, mint például a minden ember egyenlő méltóságának alaptézise. Ne feledjük, hogy a gyökértelenedés, a rablókapitalizmus, a szekularizációba csomagolt egyházellenesség, a tradíciók behelyettesítése absztrakt, íróasztal mellett kiöltött elvekkel mind a liberalizmushoz köthető.

A liberalizmus önfelszámolásának legsúlyosabb dimenziója a migránskérdés.

Ha létezik olyan eszmeiség, amely mindenben szöges ellentétét képviseli az európai kultúrából kisarjadt klasszikus liberalizmusnak, akkor az az iszlám tanok rendszere. Valamiféle érthetetlen tapintatoskodás miatt konzervatív körökben sem illik leírni azt az evidenciát, hogy az iszlám nemcsak egy vallás, hanem egy harci ideológia is az egész világ meghódítására. Olyan harci ideológia, amely a más vallásúakat nem tekinti egyenlő félnek, amelyben vallási alapon megengedett az ellenféllel szemben minden eszköz. A hívek hódítókként, honfoglalókként érkeznek új hazájukba, s úgy is viselkednek, a befogadótól várják el az alkalmazkodást.

A magyar miniszterelnöknek igen fontos elvi síkú meglátása volt, hogy a jól ismert merkeli megállapítás, miszerint az iszlám Németország része, iszlám szemszögből úgy néz ki, hogy Németország az iszlám része.

Németország már be is hódolt, mint ahogy defenzívában van Franciaország, Spanyolország, Nagy-Britannia, Svédország, Norvégia, hogy csak a legkirívóbb példákat említsem. Egyre gyarapodnak azok a városrészek, ahol az állam már most nem képes a közrend és közbiztonság fenntartására, pedig ez ugyebár még a liberalizmus prófétája, John Locke szerint is első számú feladata lenne. Olaszország, Ausztria esetében felmerül még az ellenállás lehetőség, de Nyugat-Európa nagyobbik fele elveszett. A folyamat megállításához olyan eszközökhöz kellene nyúlni, amelyekre csak elvi lehetőség van, gyakorlati aligha. A korlát tudati síkú, az állami stratégiaalkotás és végrehajtás a liberálisok teremtette kognitív gáncsokban botladozik arrafelé.

A magyar ellenzék 2015-től a lehető legkártékonyabb álláspontra helyezkedett ebben a kérdésben, az egész nyugati keresztény kultúrát létében fenyegető válságot igyekezett látszatproblémának, a magyar miniszterelnök rémlátomásának feltüntetni.

A kvótaügyi népszavazás idején fő érvük az volt, hogy e kérdés nincs is napirenden. Az, hogy a belügyminiszterek tanácsa nemrég megszavazta a kötelező migránkvótát, csattanós válasz volt demagógiájukra. Nem állom meg, hogy ide ne szúrjam, ugyanezt a kommunikációs technikát követik az LMBTQXYZ-lobbi nyomulásának ügyében is. A jobb sorsra érdemes, egykoron a konzervatívok sorát gyarapító Mellár Tamás a nemátalakító m?téten átesett magyar óvodások száma fel?l érdekl?dött az illetékes miniszternél, ami nettó trollkodás. Igen, egyelőre ez nálunk még nem probléma. Viszont a közösségi média, a Netflix megteremti majd erre is az „igényt”. Már lakhelyemen, Aradon is hallani, hogy a magyar iskolában akad olyan hallgató, aki „nem binárisként azonosítja” magát. Divatból nyilván.

A médianyomás akkor is el?hívja a társadalomból a maga megtévesztetteit, ha a biológiailag kódolt legalapvet?bb normalitás ellenében hat. Csak id? kérdése, hogy megjelenjen nálunk is az eufemisztikusan „nemátalakításnak” nevezett, sorstragédiák sorát okozó, utólag gyakran megbánt öncsonkítás.

Konzervatívokként nincs okunk örvideni a liberalizmus rituális öngyilkosságának. A woke-?rület hívei [politikaalakító tényez?k](#), s ha nem is jutottak még hatalomra Magyarországon, a magyar társadalmi valóságot is formálják a Kárpát-medencében a nemzetközi médián keresztül. Abban sem lesz köszönet, hogy a muszlimok nyugat-európai többségbe kerülésük után egykett?re felszámolják mind a klasszikus liberalizmus maradványát, mind a woke-kreténiséget. Mert ezzel párhuzamosan számunkra, európai konzervatívok számára is egy élethetetlen világot teremtenek majd, elég megnézni, mi történik azokban a városokban és városrészekben, ahol többségben vannak.

Mit lehet hát tenni? Küzdeni az EU-n belül azok ellen, akik erőltetik az európai lakosságcsere, s megágyaznak a muszlim térfoglalásnak. A migránkvóta viszont vörös vonal. Ha ez intézményesítésre kerül – ami egyelőre még nyitott kérdés –, akkor ki kell lépni abból a közösségből, amely egy apokaliptikus rémálmodot akar tagjaira kényszeríteni.

Magyarországból nem lehet kalifátus.

Borítókép: Sebesült férfi a kimenekített emberek között a párizsi Bataclan koncertterem közelében, miután az épületben mintegy száz embert túsul ejtettek 2015. november 13-án Párizsban. (Forrás: MTI/EPA/Joan Valat)

Borbély Zsolt Attila - www.magyar nemzet.hu

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
